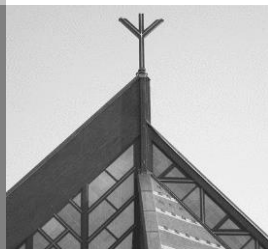


Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 108
Seslání
Ducha svatého
2015

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ



*Duchu svatý, otče ubohých, nauč nás žít ve stálé přítomnosti
Boha a očekávat budoucí štěstí věčné blaženosti.*

Moji milí,

vítám vás u četby svatodušního vydání našeho farního zpravodaje.

V naší farnosti jsme již měli možnost svatodušní atmosféru okusit při návštěvě pana biskupa Herbsta, který sedmnácti našim farníkům udělil svátost biřmování. Kdo jste na této slavnosti byli přítomni, mi snad dáte za pravdu, že byla opravdu krásná. Biřmovanci všeho věku byli soustředění a měl jsem pocit, že by stačilo dýchnout a vznesli by se k nebi. Promluva pana biskupa byla opravdu od srdce k srdci. Jeho slova o tom, jak máme zůstat naroubovaní, vrstlí do Pána Ježíše, mířila k jádru věci.

Biblické líčení seslání Ducha svatého trochu vyvolává představu nějakých vnějších efektů. To je škoda. Smysl všech těch efektů, jak jsou popsány ve Skutcích apoštolů, mají zdůraznit fakt, že v apoštolech působila Boží moc. Což je také jiné jméno pro Ducha svatého. (Duch svatý na tebe sestoupí, moc nejvyššího tě zastíní... Lk. 1, 35). Jakmile je ale řeč o Boží moci, musíme si uvědomit, že je vlastně řeč o Boží lásce. Ta se demonstrovala v Ježíšově osobě a jeho jednání. Kristus Ježíš nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ponižil se a stal se jedním z lidí. (Fil. 2, 6 nn). Dá se tedy říci, že Božím záměrem je působit skrze lidskou slabost a bezmocnost. Tak to „čteme“, když se díváme na Ježíše, vtělené Boží Slovo.

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Dny víry
- Kronika
- Pouť do Turína
- Knižní okénko
- Pro děti

Právě v tomto ohledu se Boží duch protíví duchu světa. Právě v tom je také věčná výzva pro nás. Pán Ježíš nás v tom nenechává se plácát na vlastní pěst, ale chce s námi sdílet svého Ducha. Není pro nás jen příkladem, ale vnitřní silou, vnitřním motorem. Jen díky tomuto sdílení Ducha mohli apoštolové překonat strach a s odvahou svědčit v tehdejší světě o Kristu a jejich svědectví přežívá až doposud.

Apoštol Pavel se setkal v Efezu s nějakými učedníky a zeptal se jich: „Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?“ Oni odpověděli: „Ale, ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch svatý.“ (Sk 19, 2). Jak je to možné? Odpověděli, že byli pokřtěni křtem Janovým. Jan informoval o Kristu. Poznat Krista však znamená nejen o něm něco vědět, ale být s ním. Když Jan Křtitel ukázal Ondřejovi a Janovi Ježíše a řekl o něm, že je to beránek Boží, šli ti dva za ním a ptali se: „Mistře, kde bydlíš?“. Ježíš jim odpověděl: „Pojďte a uvidíte.“ (Jan 1, 35 – 39). Být s Ježíšem ovšem také znamená, že s ním budeme v nějaké míře sdílet jeho osud. Že budeme v tomto světě jednat jeho prostředky.

S radostí, nadějí a také s obavami se díváme na 14 našich dětí, které na konci května poprvé přijmou Pána Ježíše ve svaté hostii. Vyprošujme jim, aby toto pouto s Ježíšem nikdy nepřerušili.

V Praze se chystá misijní akce „Dny víry“. Na sdílení a předávání našeho svědectví o Kristu nesmíme rezignovat. Zároveň ale nesmíme propadnout iluzi, že stačí vše dobře naplánovat a pomocí různých akcí budeme schopni druhé obrátit. Nic nenahradí osobní svědectví od srdce k srdci. A to se může uskutečnit kdekoliv, nejenom na ulici.

Moc nám všem přeji a vyprošuji, abychom žili z moci Boží, jak to vidíme na Pánu Ježíši.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Dětský den

V neděli **31. května** odpoledne od **15 hodin** ve venkovních prostorách kostela. Dopoledne při mši svaté v 10.30 přistoupí 14 dětí slavnostně k prvním svatému přijímání a odpoledne všichni společně oslavíme Den dětí už tradičně hrami a soutěžemi. Zveme všechny děti i jejich kamarády.

■ Narozeniny Otce Kočího

V červenci oslaví náš pan farář 50. narozeniny. Dárek si přeje jediný – osobní přání od farníků. Rádi bychom mu tedy připravili „gratulační knihu“, v ní by měl každý (jednotlivec, rodina) svoji složku (formátu A4) a do ní by se přání vložila.

Začněte si tedy, prosíme, promyšlet a připravovat svá přání a nejspíše do poloviny června je odevzdejte paní Lídě Buriánové. Přání můžete poslat i emailem nebo dát napsané ručně, přepíšeme a vytiskneme je za vás.

Narozeninové agapé pak bude v sobotu **20. června**, po večerní mši svaté. Informace ohledně pohoštění jako vždy u paní Lídy.

■ **Pouť k Pražskému Jezulátku**

V pondělí **22. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel Kočí sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět zajištěn.

■ **Narozeniny Jarmily Neumannové**

V dubnu oslavila krásné výročí, 90té narozeniny, paní Jarmila Neumannová, zakladatelka naší farní knihovny. I když se s ní v knihovně už nevidáte, její zájem o dění v knihovně i ve farnosti je stále živý a chce být o všem informovaná. Paní Jarmila byla knihovnicí přes 15 let. Knihovně věnovala spoustu času, s několika dobrovolnicemi ji vybavila literaturou duchovní i beletrii, zavedla systémy označování a půjčování knih, které stále používáme.

Milá Jarmilo, přejeme Ti i nadále hojné Boží požehnání, dobrou náladu i zdraví, pro každý den malou radost.

■ ■ **NOC KOSTELŮ A DNY VÍRY**

■ **Prosíme o dobrovolníky pro akce „Noc kostelů“ a „Dny víry“**

Potřebujeme 2-3 pořadatele pro Noc kostelů, kteří by během večera 29. května (pátek), byli schopni instruovat a počítat návštěvníky našeho kostela.

Dále potřebujeme dobrovolníky, kteří by během všedních dnů od pondělí 1. 6. do pátku 5. 6. během dne hlídali otevřený kostel a byli k dispozici případným návštěvníkům.

■ **Program pro Dny víry**

Neděle 31. 5. odpoledne

Dětský den. Mladé rodiny s dětmi, které se chtějí účastnit dětského odpoledne, mohou oslovit své nevěřící přátele a sousedy a pozvat je na tuto akci.

Od pondělí 1. 6. do pátku 5. 6.

Mezi 9 – 12 a 13 – 18 hodinou bude otevřený kostel. Bude možnost poprosit o modlitbu, zapálit svíčku, na něco se zeptat.

Pondělí 1. 6. – čtvrtek 4. 6.

Cyklos přednášek Vojtěcha Pleskota na téma „**Moderní fyzika pohledem křesťana**“. Vždy od 19. hodin v divadle Miriam.

Pátek 5. 6. po mši svaté

Hodinová adorace na úmysly Dnů víry, za nová obrácení.

Vzadu v kostele je připravena nástěnka s mapou naší farnosti. Místa, za která se budete v rámci Dnů víry modlit, označte barevnou fixou. Ulice či budovy můžete navíc označit ještě praporkem s Vaším jménem.



■ ■ MARATON 2015 – BĚH ZA TURÍNSKÝM PLÁTNEM

A tato pouť bude v poklidném tempu, vždyť jede mnoho „dříve narozených“ farníků, přece je nebudeme honit. S takovouto ideou nasedalo nás 58 poutníků ve čtvrtek ráno 7. května do autobusu.

Jakého omylu jsme se dopustili, se ukázalo už během cesty. Jakýsi časový skluz jakoby se s námi táhl celou poutí a místo klidné chůze jsme museli občas nasadit ostřejší tempo. Ovšem štěstí jsme měli v tom, že naším průvodcem byl maratonský běžec, P. Pavel Čáp, salesián, farář z Dolních Počernic. S pochopením se ujal nás netrénovaných chodců a během čtyř poutních dnů z nás udělal obstojné běžce po místech posvátných.

Čtvrtek jsme tedy procestovali, přes Německo a Rakousko jsme se Brennerským průsmykem dostali do Itálie. Naším cílem byl kraj Piemont, městečko None nedaleko Turína, kde se hotel Quo vadis stal naší základnou. Bohu díky proběhla cesta bez komplikací.

Pátek byl nejdůležitějším dnem naší pouti, byl svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí, a my jsme šli k Turínskému plátnu. Teoretickou přípravu jsme měli dokonalou díky otci Vladimírovi, který se za poslední rok stal odborníkem na Turínském plátnu, protože prostudoval vše, co kdy bylo o této svaté relikvii napsáno a natočeno, a o své poznatky se s námi podělil na přednášce před Velikonocemi. Také v loňském svatodušním zpravodaji byl na téma Ježíšova pohřebního plátna obsáhlý článek.

Plátno je uloženo a uchováváno v chrámu sv. Jana Křtitele, jediné renesanční stavbě v Turíně, v kapli sv. Roucha (Capella della Sacra Sindone), vystavováno pak v presbytáři kostela. Mimořádný výstav v tomto roce vyhlásil turínský arcibiskup Cesare Nosiglia v souvislosti s 200. výročím narození dona Boska. Svátý Jan Pavel II. řekl o Turínském plátnu, že je zrcadlem evangelia a provokuje rozum: *„Protože se nejedná o věc víry, církve není kompetentní vydávat prohlášení o historických a vědeckých bádáních nad tímto plátnem. Církev vybízí k jeho studiu bez předsudků, které vydávají za samozřejmé výsledky, jež samozřejmě nejsou. Církev proto v těchto aspektech neklade žádná omezení, ale také je neabsolutizuje, protože pro nás je zajímavé, že toto plátno evidentně odráží evangelia. A namísto četby psaného evangelia, lze evangelium vidět na tomto plátnu. Je to nástroj, který pomáhá vstoupit do velkého tajemství utrpení a smrti Páně a vnímat nezměrnost Jeho lásky. Proto jsou před Turínským plátnem lidé nezřídka dojatí. Proto se koná tento výstav, nikoli proto, aby se řeklo je pravé nebo není pravé. To je vedlejší.“*

Pán můj a Bůh můj – postát několik málo minut v tichém rozjímání před posvátným Božím vzkazem – „hle, co jsem pro vás učinil“. A už je nutné udělat místo dalším poutníkům z neustávajícího proudu lidí.

Naším odpoledním cílem byla čtvrť Valdocco, kde lze téměř vedle sebe najít velká díla velkých světců 19. století – sv. Josefa Cottolenga a sv. Jana Bosca.

Josef Benedikt Cottolengo (Iosephus Benedictus Cottolengo) se narodil v obci Bra, v kraji Cuneo, 3. května 1786. Byl prvorozený z 12 dětí a již jako dítě projevoval velkou vnímavost vůči chudým. Vydal se cestou kněžství a stal se dobrým knězem. Byl vyhledáván četnými kajícími, dával duchovní cvičení a konference univerzitním studentům a ve své době dosáhl v Turínu značného úspěchu. Ve svých 32 letech byl jmenován kanovníkem

Nejsvětější Trojice, kněžské kongregace, jejímž úkolem bylo sloužit v kostele *Božího Těla*, a dbát o důstojnost náboženských slavností města. V této roli se však necítil jistě. Bůh jej připravoval ke zvláštnímu poslání a prostřednictvím nečekaného a rozhodujícího setkání mu dal poznat, jaký bude příští úděl jeho kněžské služby. V neděli ráno 2. září 1827 přijel z Milána dostavník, a v něm francouzská rodina s třemi dětmi, jejichž matka byla v pokročilém těhotenství a měla vysokou horečku. Tato rodina marně chodila od jedné nemocnice ke druhé, až nakonec našla přístřeší ve veřejné noclehárně. Ženě se však přitížilo a proto začali hledat kněze. Tajemnou shodou okolností potkali Cottolenga, který doprovodil tuto mladou matku na smrt. Po splnění tohoto bolestného úkolu předstoupil před Největší svátost a modlil se: „Můj Bože, proč? Proč jsi chtěl, abych toho byl svědkem? Co ode mne chceš? Něco je třeba dělat!?“ Vstal, nechal rozeznít všechny zvony, zapálit svíce a přichozí zvědavce v kostele přivítal slovy: Nastala milost! Od té chvíle všechny své síly vynaložil k iniciativám na podporu těch nejpotřebnějších. Najal místnosti, vyžebbral lůžka a zřídil svou prvou nemocnici pro pacienty, které nikde nechťeli. Lékař a lékárník poskytl zdarma své služby, otec Josef dělal pomocné práce a kaplana. Brzy prostor nestačil, ale objevila se mecenáška s domem a penězi, a práce bylo tolik, že musel založit svou prvou kongregaci (Sester sv. Vincence z Pauly) pro dívky, které chtěly pečovat o nemocné jako ošetrovatelky nebo jako lékařky. A jak přibývalo nemocných a práce, ukázala se potřeba další kongregace (Bratři sv. Vincence) a dalších prostor.

Dokázal zapojit do svého úsilí mnoho spolupracovníků a dobrovolníků. Kvůli problémům odešel na předměstí Turína, tady své dílo rozšířil a vytvořil jakýsi druh vesničky, zavedl rodinný styl a vytvořil společenství lidí, dobrovolníků, mužů a žen, řeholníků a laiků sjednocených ke společnému překonávání stávajících těžkostí. Každý v onom Malém domě Boží Prozřetelnosti (Picola Cassa Divina Providenza) měl přesný úkol. Zdraví i nemocní, všichni sdíleli tutéž tíži každodennosti. Nemocní, staří, opuštění, zanedbaní, mrzáci, sirotci, všichni potřební u něho našli útočiště a pomoc. Zakládal jeden ústav za druhým, nemocnice, útulky, učiliště, specializované kongregace, klášter. Byl vždycky připraven následovat a sloužit Boží Prozřetelnosti, nikdy se jí neptal. Říkával: „Já se nehodím k ničemu a ani nevím, co dělat. Boží Prozřetelnost však zajisté ví, co chce. Mně přísluší pouze ji následovat. Kupředu *in Domino*.“ Před svými chudými a potřebnými se vždycky označoval za nádeníka Boží Prozřetelnosti. Don Cottolengo zemřel 30. dubna 1842. V roce 1917 ho papež Benedikt XV. blahoslavlil a r. 1933 papež Pius XI. svatořečil. Dílo Josefa Cottolenga je stále rozšířeno v mnoha zemích světa.

O několik ulic dál je salesiánská oratoř vybudovaná sv. Janem Boscem (Giovanni Melchiorre Bosco).

Tohoto světce není třeba příliš představovat, jeho život i dílo jsou známé. Tedy jen stručně – narodil se 16. srpna 1815 v městečku poblíž Castelnovo Asti (dnes Castelnovo Don Bosco). Rodiče byli chudí a živil se jako drobní rolník. Jan začal studovat poměrně pozdě, díky své bystrosti a zázračné paměti však dokázal ztracený čas dohnat. Do semináře v Chieri vstoupil v roce 1835, kněžské svěcení přijal v roce 1841. Během tříletého studia v kněžském konviktu v Turíně se pod vedením Dona Cafassa specializoval na morální teologii.

Jan Bosco byl povolán k výchově mládeže. Jeho počáteční zkušenost s mladými vězni z káznice Generala v Turíně ho podnítila k promyšlení způsobů, jak takovýmito koncům předcházet. Jan k tomu nejprve založil nedělní oratoř ve Valdoku (1841–1844). Mezi svými



svěřenci našel spolupracovníky pro plán mravní obrody města zasaženého silnou industrializací. Tehdy také založil kongregaci, která stejně jako oratoř, nesla jméno sv. Františka Saleského. Navzdory mnoha obtížím pokračoval v díle, jež se nebyvale rozrostlo, a to i díky osobní podpoře papeže Pia IX.

Ve spolupráci se sestrou Marií Dominikou Mazzarellovou založil Institut dcer Panny Marie Pomocnice (1872) a tak své nábožensko-pedagogické dílo rozšířil i mezi ženami. V roce 1875 zformoval Sdružení salesiánských spolupracovníků, čímž využívá sílicího povědomí o katolickém laikátu. Jan choval velkou úctu k Panně Marii a Nejsvětějšímu Srdci Páně. S vypětím fyzických i duševních sil dokončil v Turíně stavbu baziliky Panny Marie Pomocnice křesťanů (1868) a kostela Nejsvětějšího Srdce Páně (1887) v římském Castru Pretoriu. Jeho život naplněný službou církvi se uzavřel 31. ledna 1888.

Oratoř ve Valdoku se stala poutním místem s vysokou návštěvností. Srdcem oratoře i celé salesiánské rodiny je bazilika s náhrobkem dona Bosca, skleněnou rakví s ostatky světce. V další kapli jsou ostatky Marie Mazzarellové. Až roztomile působí kaple sv. Dominika Savia, patrona dětí a rodiček, „vyzdobená“ dětskými oblečky od maminek na poděkování za vyslyšení proseb.

Na hlavním oltáři je obraz Panny Marie Pomocnice. Když měl don Bosco první sezení s malířem Lorenzonem, který ho měl namalovat, udivil všechny ty, kteří byli přítomni, velikostí svého nápadu. Vyjádřil svoji myšlenku takto: Nahoře Panna Maria mezi andělskými chóry, kolem ní nejbližší apoštolové, pak sbory mučedníků, proroků, panen, vyznavačů. Na zemi výjevy velkých vítězství Panny Marie a lidí z různých částí země, kteří kní zdvihají ruce žádající pomoc. Mluvil, jako kdyby tento výjev už někde viděl a upřesňoval detaily. Lorenzone ho poslouchal bez dechu a jak don Bosko skončil: „A tento obraz, kam ho dáme?“ „Do nového kostela.“ „A věříte, že se tam vejde?“ „A proč ne?“ „A kde najdete sál, abych ho namaloval?“ „To je starost malíře.“ „A kde si myslíte, že najdu místo pro tento obraz? To by chtělo náměstí Castello. No, tedy, pokud nechcete miniaturu, na kterou se budete dívat mikroskopem.“ Všichni se zasmáli. Malíř, pomocí vyměření od ruky a pravidel proporcí, dokázal svoji tezi. Don Bosko byl trochu zarmoucený, ale musel uznat, že malíř má pravdu. Tedy bylo rozhodnuto, že malba bude zahrnovat jen Madonu, apoštoly, evangelisty a nějakého anděla. V nohách obrazu, pod slávou Madony, bude namalován dům oratoře.

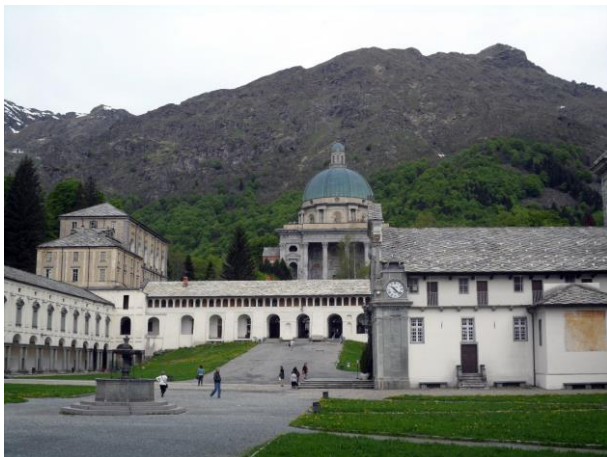
Trochu unaveni celodenním chozením jsme se vrátili do None na večeri, tak skončil den druhý.

Sobota byla vyhrazena pro vysokohorskou turistiku. Chtěli jsme navštívit dvě poutní místa, horu Oropu a horu sv. Michaela.

Posvátná hora Oropa je přibližně 80 km od Turína, v nadmořské výšce 1159 metrů na zalesněném úbočí Alpi Biellesi, nedaleko od města Biella. Centrem poutního místa, které tvoří komplex budov se třemi nádvořími, je svatyně Oropa se sochou Černé Madony, která je na nádvoří druhém ve starém kostele. Podle legendy zdejší černá dřevěná socha Panny Marie s Ježíškem byla vyřezána snad sv. Lukášem, nalezena byla v Jeruzalémě biskupem sv. Eusebiem z Vercelli a přivezena na Oropu ve 4. století. Socha představuje výjev z evangelia sv. Lukáše (2; 22 – 24): P. Maria drží v pravé ruce mince určené do chrámové pokladnice, Ježíšek na její levé ruce svírá obětní holubice.

Horní bazilika s královským schodištěm na třetím nádvoří je neoklasicistní chrám stavěný v letech 1885 až 1960, pojme najednou až 3000 lidí. Ročně navštíví toto poutní místo 800 000 poutníků. Nekonečná schodiště, která vedou od parkoviště až k hornímu chrámu, blízkost štítů Alp, nádherná přírodní scenérie – „Jak velkolepá jsou tvá díla, Hospodine...“

Po mši sv. ještě koupit nezbytné upomínky a jedeme na oběd.



Odpoledne nás čeká návštěva opatství sv. Michaela. Na hoře Pirchiriano, na jižní straně údolí Val di Susa stojí zbytky rozbořeného kláštera. Opatství bylo údajně založeno r. 966, se stavbami se patrně započalo v letech 999 – 1003 za pontifikátu Silvestra II., v místě původní starodávné svatyně. Podle legendy byla budova krypty vystavěna na příkaz archanděla Michaela biskupem poustevníkem sv. Giovanni Vincenzem. Stavební materiál nashromážděný poustevníkem byl zázračně převezen na vrchol hory. Při spatření velkolepé stavby se ani nedivím, že byl materiál přenesen zázračně, to obrovské množství kamene, které bylo potřeba na stavbu kláštera je až ohromující. A to jsou jen „zbytky“ mohutné stavby. Po schodišti mrtvých (je tak nazýváno nikoliv pro svoji výšku a hlavně velmi strmý sklon, ale pro náhrobky po jeho stranách) jsme vystoupali ke kostelu a z něj se dále dostali na vyhlídku, kde jsme samozřejmě neodolali a snažili se fotoaparáty, tablety i mobily zachytit nádherné alpské vrcholy pokryté sněhem a táhnoucí se po celém obzoru.

Plus dne – naši řidiči prokázali obdivuhodnou zručnost při jízdě po úzké horské silnici, všechny zatáčky projeli na první pokus. Také jsme si stihli nakoupit jídlo na zpáteční cestu. Mínus dne – k obědu jsme měli těstoviny a smaženou rybu, k večeři těstoviny a opět cosi smaženého. Že by kuchař bez fantazie...?

Neděli jsme začali velmi brzy ráno bohoslužbou pod širým nebem a pergolou, za východu slunce. To abychom se mohli při zpáteční cestě aspoň na chvíli zastavit v Miláně. A povedlo se. Od hradu Sforzesco jsme se rychle dostali do centra města na Piazza Duomo k milánskému dómu Narození Panny Marie, jedné z největších gotických katedrál na světě, postaveného z bílého mramoru. Při jejím spatření jen člověk vydechne úžasem. Na fasádě se prolínají prvky směsice stylů – gotika, renesance, neoklasicismus. Reliéfy na pěti bronzových dveřích představují výjevy ze života P. Marie a sv. Ambrože, a z milánských dějin. Neobvyklá střecha má 135 věžiček, nespočetně plastik a chrličů. Na Mariánské věži je pozlacená socha P. Marie, vysoká přes 4 metry. Bazilika je obrovskými pilíři rozdělena na pět lodí podélných a tři příčné, pod presbytářem je krypta s hrobem sv. Karla Boromejského. Se stavbou se začalo v roce 1386. Podnět k ní dal Giana Galeazzo Visconti, tehdejší vládce Milána. Celé dílo bylo ale dokončeno až v roce 1887.

Je trochu času na modlitbu v některé z kaplí a už musíme zase dál.



Zasklená galerie Viktora Emanuela II., pojmenovaná po prvním králi nově sjednoceného Italského království, je obchodní centrum, kde jsou především luxusní obchody, kavárny a restaurace. Galerii procházíme ke světoznámé La Scale a zpět k autobusu. Následuje odjezd směr Brenner, Plzeň, Praha.

Bohu díky jsme v pořádku dojeli. Bohu díky jsme po celou pouť neměli problémy.

Díky také patří oběma doprovázejícím kněžím. Otec Čáp byl skvělým průvodcem a společníkem a s otcem Vladimírem se velice dobře doplňovali. Milí otcové, zaplať Vám Bůh za ochotu nás provázet!

Závěr: jak řekl otec Vladimír – „na této podivuhodné pouti jsme možná dostali tolik milostí, že se nám ani nesní...“

Znovu jsme se mohli přesvědčit, co člověk dokáže ve spolupráci s „nebem“. Ať se jednalo o turínské kněze nebo o chudého poustevníka v St. Michael či o stavitele na hoře Oropě nebo milánského dómu. Nikdo z nich nespolehl na sebe, ale všichni se spolehli na Boží pomoc a vedení a vytvořili veliké věci, které obdivujeme a dodnes nad nimi žasneme.

MM

PS: ještě jedno poděkování a to paní Ellen Voctové, která pro nás zajistila vstupenky k Turínskému plátnu

■ Poutní ozvěny

Velice se mi líbí citát z Italských prázdnin Jana Wericha: „V Čechách se cítím příslušníkem národa, v New Yorku občanem světa a v Itálii součástí vesmíru“. A tak to bylo i při naší farní pouti na úžasná místa do Turína, na Posvátnou horu Oropa a Posvátnou horu sv. Michaela. Připadal jsem si zde obklopen něčím skrytým, neviditelným, ale přesto existujícím, co přesahuje moje chápání. Dovedu, spíš nedovedu, si to vysvětlit koncentrovanou Boží přítomností. Ne nadarmo říká jedno italské přísloví – Itálie je víc než země, je to cit.

Z. Provozník

Pouť do Turína byla nabita duchovními zážitky, které následovaly v rychlém sledu tak, jak jsme se pohybovaly od jednoho posvátného místa k dalšímu. Středobodem naší pouti byl výstav Turínského plátna. Tento hluboký prožitek lze jen stěží k něčemu přirovnat.

Posvátná hora Oropa s černou Madonou nás přivítala v jarním slunci. Tam se potěšila nejen moje duše, ale i oko. Vůbec se nedivím, že se P. Marii nechtělo z tohoto místa odejít. Podle legendy chtěli mniši sochu přestěhovat na jiné místo, ale socha tak ztěžkla, že se s ní nedalo pohnout.

Podobně tomu bylo i na hoře sv. Michaela. Když jsme kráčeli po rozbořeném klášteře, cítili jsme duchovní sílu, která z tohoto místa vyzařovala.

Katedrála Narození P. Marie v Miláně je úžasný architektonický skvost, ve kterém Boží přítomnost snad cítí i nevěřící.

Zdeňka Bajerová

Nejvíce mě i moji přítelkyni oslovilo poutní místo v alpských horách S. Michael. Jedinečná příroda a mohutná stavba.

Jarmila Vraná

Celá naše pouť byla jeden velký zážitek, ale když bych měla vybrat jeden, tak určitě ty tři minuty před pohřebním plátnem, ve kterém byl uložen náš Pán a na němž nám zanechal svoji fotografii.

Věra Matochová

Návštěva plátna v Turínském dómu byla pro nás velkým zážitkem. Italové velké množství návštěvníků dobře zorganizovali, vše probíhalo v naprostém klidu a pietně. Již dlouhá cesta Královskou zahradou byla příjemná a plná očekávání. U baziliky jsme prošli bezpečnostními rámy a v naprostém tichu jsme ve větších skupinách vstoupili do tmy baziliky. Pomalu jsme postupovali k osvětlenému plátnu. Prostorem zaznívala jen italsky pronášená modlitba, která pomáhala k soustředění. Vyvýšené plátno bylo umístěno v presbytáři, po obou stranách stála čestná stráž carabinieri ve slavnostní uniformě. Každý návštěvník na plátno dokonale viděl. Přímo před ním jsme mohli postát pár minut. Po opuštění baziliky jsme využili možnosti se do její střední lodi vrátit a pobýt tam dle libosti. I tam jsme plátno viděli, i když z větší vzdálenosti, a měli dostatek času přemýšlet nad utrpením a obětí Ježíše Krista a hlavně nad Boží láskou.

Překvapením pro nás bylo také, jak ohromné a stále velmi živé dílo vytvořili turínští svatí Don Bosco a P. Cottolengo.

Krásných zážitků bylo mnoho i druhý den na poutním místě Oropa, ale klášter San Michele se Schody mrtvých a okolními alpskými velikány je nezapomenutelný.

Anna a Pavel Hofmannovi

Zážitek, který pokládám za velké milosrdenství Boží ve svém věku. Účast na výstavu Turínského plátna v italském Turínu. Fakta, která po dlouhých bádáních vědecky dokládají pravdu o Kristově ukřižování a zmrtvýchvstání, dokladem jest Kristovo plátno. Zástupy věřících přicházejí vystavené plátno uctít, před ním se ztíší, prosí i za odpuštění i naději do dalších let života, tak jako jsme učinili i my za strašnické farnosti.

Marie Beková



Modlitbu, která zněla před Turínským plátnem, pro nás přeložila paní Jechová, jejím autorem je turínský arcibiskup Cesare Nosiglio:

*Pane Ježíši,
před sv. plátnem, jako před zrcadlem,
rozjímáme nad tajemstvím Tvého utrpení a smrti pro nás.*

*Největší láska,
kterou jsi nás miloval, vedla k tomu,
že jsi dal život za posledního z hříšníků.*

*Největší láska
ať pudí i nás dát život za naše bratry a sestry*

*V ranách Tvého zmučeného těla
můžeme vidět rány způsobené našimi hříchy,
(ODPUŠŤ, PANE!)*

*V tichu Tvé pokorné, pokořené tváře
rozpoznáváme tvář každého trpícího člověka
(POMOZ, PANE!)*

*V pokojném spočívání Tvého těla v hrobě
rozjímáme o tajemství smrti, která očekává zmrtvýchvstání,
(USLYŠ, PANE!)*

*Ty, který jsi svým křížem objal nás všechny
a předal Panně Marii jako děti,
učíš, ať se nikdo necítí být daleko od Tvé lásky,
ať můžeme v každé tváři rozpoznat Tvou tvář,
která nás zve, abychom milovali jako Ty.*

■ ■ ROKYTNICE

V sobotu 28. 2. nastal očekávaný den, začínaly jarní prázdniny a my jsme mohli, jako každý rok, odjet do Rokytnice nad Jizerou lyžovat. Tento rok jsme jeli linkovým autobusem, tak to trvalo trochu déle než obvykle, ale to nám nevadilo.

Po příjezdu se rozdělily pokoje a vybalili jsme si lyže. Když si je všichni vybalili, šli jsme na procházku a při ní se konala rozřazovací hra, která nás rozdělila do 3 týmů. Každé družstvo mělo svého kapitána a 7 nebo 6 dalších členů. Po hře následovala velká koulovačka, ze které se všichni vraceli na faru úplně mokří. Navečeřeli jsme se a měli jsme dušestravu. Jako každý rok bylo určité téma, na které potom vedoucí povídali. Tenhle rok to bylo „svatí 20. století“.

V sobotu začínala své povídání o pateru Piovi Monika. Další den jsme šli hned ráno do kostela, a potom lyžovat na tři hodiny. Někteří šli na Studenov a ostatní zůstali na menší sjezdovce. Poté co jsme se vrátili na faru, naobědvali jsme se a šli jsme na hru, která byla spojená s povídáním o pateru Piovi. Museli jsme stavět dům úlevy v utrpení. Byla to docela náročná hra, jelikož jsme museli běhat do kopce a shánět peníze na to, abychom mohli rozšířit naši nemocnici. Následovala dušestrava a s ní Markovo povídání o sv. Bakhitě z Afriky.

V pondělí jsme lyžovat nebyli, protože ráno hodně přšelo, a tak jsme místo toho psali pohledy domů a hráli hru, kterou nám vymysleli pomocníci. Odpoledne se udělalo hezky, tak jsme šli na veliký výlet s hrou. Hra byla na princip hu-tu-tu-tu, trošku brutální. Když jsme se vrátili na faru, čekalo na nás překvapení, přijel za námi P. Jenda Balík a před dušestravou nám udělal mši. Na dušestravě nám Anička povídala o Albertu z Jižní Ameriky.

Další den jsme se rozdělili na dvě skupiny, jedna jela na Horní domky a druhá zůstávala na Studenově. Lyžovali jsme čtyři hodiny a potom jsme šli zpět na faru. Ti, co byli na Lysé hoře, jeli zpátky na lyžích po hřebenech hor až na faru. Sice to bylo náročné, ale ten výhled za to stál. Když jsme se pak vrátili na faru, naobědvali jsme se a šli jsme na školní hřiště na hru o Albertovi. Po hře jsme šli na večeri a pak do tělocvičny, kde jsme hráli vybíjenou. Jako každý večer byla dušestrava na které nám Vojta povídal o Kateřině Drexler.



Ve středu jsme zase jeli na Lysou horu a po čtyřech hodinách lyžování jsme se opět vydali po hřebenech zpátky k faře. Po obědě jsme hráli hru, ve které jsme rozdávali peníze jako Kateřina Drexler. Potom si šli starší děti půjčit snowboardy na večerní lyžování, na kterém jsme byli dvě hodiny po večeri, a protože jsme byli večer lyžovat, tak jsme neměli dušestavu.

Další den šli někteří snowboardáči a lyžaři na Studenov, a ostatní zůstávali na těch menších sjezdovkách. Když jsme se po 4 hodinách lyžování a snowboardování vrátili na faru, čekalo tam na nás další překvapení, přijel za námi P. Peter Kováč. Naobědvali jsme se a měli jsme dušestravu, kterou jsme neměli den předtím. Andrea nám na dušestravě povídala o sv. Mary z Austrálie. Po dušestravě nám P. Peter udělal křížovou cestu, ke které jsme si sami malovali zastavení. Potom, co skončila křížová cesta, jsme šli zase do tělocvičny, ale protože jsme byli docela ve skluzu, tak jsme tam byli jenom půl hodiny. Po příchodu z tělocvičny na nás čekala hra, která byla o tom, co jsme si zapamatovali z vyprávění o sv. Mary. Následovala večere, a protože už bylo pozdě, tak se dušestrava zase přesunula na další den.

V pátek jelo ještě pár lidí na Horní Domky, ale jenom málo, jelikož si ještě někdo nechával snowboard, a tak zůstávali na Studenově. Tentokrát jsme z Lysé hory jeli autobusem, protože už jsme byli unavení. Odpoledne byla dušestrava, na které Lída povídala o matce Tereze, a pak následovala závěrečná hra Riskuj, která úplně změnila pořadí týmů. Po Riskuj bylo vyhlášení a rozdělování sladkostí, a jelikož jsme další den museli vstávat dřív než předešlé dny, kvůli autobusu, šli jsme spát celkem brzo. Ráno jsme si doballili, nasnídali se a šli na autobus do Prahy.

Letošní prázdniny jsme si kvůli sněhové nadílce užili, díky Bohu, víc než vloni.

Terka



■ ■ BIŘMOVÁNÍ

Dne 3. 5. 2015, kdy se už konečně probudilo jarní počasí, se u nás v kostele uskutečnilo biřmování. Svátost biřmování přijalo 19 lidí, z čehož čtyři se připravovali s Pavlem Reumannem, a patnáct, já jedna z nich, se již od října připravovalo každý čtvrtek s otcem Karlem Kočím. Na našich setkáních jsme řešili různé otázky, diskutovali o zajímavých tématech, bylo to velmi poučné i příjemné, takže bych chtěla při této příležitosti otci Karlovi za celou tuto přípravu moc poděkovat.

Když konečně nadešel den D, byli jsme všichni trochu nervózní, ale s očekáváním jsme usedli do rezervovaných lavic v první řadě kostela, do druhých řad za nás posadili naše kmotry a mše o deváté mohla začít. Biřmoval nás pan biskup Herbst, který měl pěkné moudré kázání, a když konečně došlo na samotné biřmování, my biřmovanci jsme se postavili před oltář do velkého půlkruhu, kmotři stáli za námi, a celý kostel tiše naslouchal slovům pana biskupa.

Mše pak dál pokračovala jako vždy a po jejím skončení se skoro celý kostel odebral do divadla Miriam na agapé. Sami biřmovanci se do divadla dostali skoro jako poslední, protože hned po mši následovalo všemožné fotografování, ale jídla a pití se ještě dočkali, protože ho bylo vážně hodně, tudíž vystačilo opravdu na každého. Člověk zde mohl potěšit svůj žaludek vším možným od koláčků, přes různé tyčinky, chlebičky, až k masovým pirožkům nebo pizzovým šnekům.

Závěrem předal pan farář Kočí biřmovancům knihu Po stopách Ježíšových, upomínku na svátost biřmování, a knížečku Křížová cesta s ikonami od pana biskupa Herbsty.

Jsem přesvědčena, že se toto biřmování opravdu vydařilo, jeho atmosféra byla velmi srdečná, a mně zbývá jen znovu poděkovat za možnost přijmout svátost biřmování v našem kostele.

Nicol



■ ■ ŠTĚKEŇ 2015

Stalo se již téměř tradicí, že na jaře vyráží senioři a malé děti s maminkami na společný pobyt na nějaké zajímavé místo. Letos jsme vyrazili do Štětkně, která leží nedaleko Strakonice. Duchovní doprovod zajišťoval P. Vladimír.

Raně barokní zámek, kde jsme byli ubytovaní, patří sestřám Congregatio Jesu (u nás známým také pod názvem Anglické panny). Kniže Alfred August Windischgrätz jej prodal

v r. 1921 sestřám, které v něm zřídily dívčí školu s internátem. V době komunismu byl využíván jako domov důchodců a od roku 2001 nabízí ubytování. Kolem zámku je anglický park. Vedle zámku stojí kostel sv. Mikuláše, kam se nám během našeho pobytu nepodařilo podívat.

Dorazili jsme ve čtvrtek 30. dubna odpoledne a čekal na nás výborný oběd. Někteří z nás se poté vydali na procházku do parku a od 17 hodin byla mše. Druhý den jsme společně vyrazili vlakem do Strakonice, kde jsme si důkladně prohlédli hrad a poté vyrazili do města. Večer následovalo povídání s P. Vladimírem. V sobotu dopoledne se nám věnovala jedna ze sester a seznámila nás s historií kongregace a zámku. Po obědě jsme společně vyrazili na delší procházku, která nejprve začala malým blouděním, protože námi původně plánovaná naučná stezka K. Klostermanna není příliš dobře značena a tak jsme nenašli její začátek. I tak jsme se ale velmi příjemně prošli lesem. V podvečer nás opustila část výpravy. Neděli jsme zahájili jitřní bohoslužbou. A pak už zbývalo jen balení a krátké procházky. Po obědě jsme se přesunuli do Strakonice na autobus do Prahy.

Myslím, že se tato společná akce opět povedla. Užili jsme si pobyt na zámku a společenství milých lidí. Nezbyvá než doufat, že se za rok zase někde společně vypravíme.

Pavla Jůzová

■ ■ JARNÍ VÍKEND V ZÁSMUKÁCH

8. května jsme se s dětmi vydali autobusem 381 z Hájů do Zásmuk, cesta se vydařila, děti měly kde sedět a autobus nebyl nijak přeplněný. Po ubytování v prostorném klášteři jsme si s novými dětmi i starými veterány zahráli několik seznamovacích her. Všichni si vedli dobře a po chvíli znal každý každého. Tyž den jsme si ještě vyšli na procházku a rozdělovací hrou se rozřadily jednotlivé skupinky. Večer na dušestravě jsme se seznámili s tématem život Maxmiliána Kolbeho.

Druhý den po rozsvičce a snídani jsme vyrazili do lesa, abychom si zahráli na partyzány přenášející informace a vlčáky honící partyzány. Měli jsme tak akorát času na hru, vzápětí se však protrhla mračna a spustila se ohromná přeháňka. Přes všechny obtíže jsme se dostali domů a mokré prádlo vysušili v jídelně u kamen.



Třetí a poslední den jsme strávili povětšinou v klášteře. Měli jsme zajímavé povídání o životě židů za II. světové války od Marušky. Nakonec jsme si zahráli poslední hru a odpoledne se vyhlásily výsledky.

Cestou zpět jsme si ještě užili poslední dobrodružství, neboť jsme jeli stejným autobusem, kterým jela skupina skautů do Kostelce. Autobus nebyl dimenzovaný pro takový počet lidí, tak jsme museli cestou zpět manévrovat tam a zpět, aby se lidé mohli dostat do a z autobusu. Konec asi již mnoho z vás zná, jelikož jsme zpátky na Hájích předali děti rodičům, kteří na ně už netrpělivě čekali.

Filip Kafka



■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Blíží se prázdniny. Čas, který je nazýván "časem odpočinku". Pro někoho plný radostí, pro jiné boj, aby dva měsíce prázdnin nebyly i časem "odpočinku od Boha" a pro někoho boj se všemi usměvavými a odpočatými tvářemi, které mu trpce připomínají, o co je on sám díky svým povinnostem či omezením ochuzen. Čas příslibů, volání dalek, čas pro naše nejbližší, čas pro nás samotné. Přejeme vám, abyste léto strávili podle svých představ... a třeba právě s knihou z farní knihovny.

■ Prázdninové čtení poutní

„Nerozhoduje způsob dopravy, konkrétní místo ani rychlost, s jakou se dostaneme do cíle. Pouť je především otázkou vnitřního ticha a otevřenosti vůči Božímu vedení...“ Tuto inspirující myšlenku jsem našla pod fotografií v jednom z článků v Katolickém týdeníku k tématu „Poutní sezona začíná“. Prázdniny jsou ideálním časem pro putování. Pokud se na pouť nemůžete sami vydat, nebo se naopak chystáte a chcete nabrat inspiraci, doporučujeme deníkové záznamy známého českého jezuita, držitele Ceny Františka Kriegla „Za obětavou práci s odsouzenými“ a Řádu TGM „Za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva“ **P. Františka Lízny**. Naše knihovna nabízí hned tři:

- **Musím jít dál** – 4 404 286 kroků za svatým Jakubem (KNA, 2006)
- **Šel jsem však vytrvale** – Deník z pouti za sv. Cyrilem a Metodějem (KNA, 2008)
- **Pouť za sv. Brigitou Švédskou do Vadsteny** (KNA, 2013)

Anotace poslední jmenované knihy může mluvit za všechny autorovy deníkové záznamy a naláká k četbě i ty, kteří o putování doposud možná vůbec nepřemýšleli:

„Rysem, který Františkovy poutní cestopisy zřetelně odlišuje od jiných podobných textů a který činí jeho zápisky tolik přitažlivými, je jeho až třeskatá upřímnost. Svému egu nepřikládá přehnaný význam, a proto líčí bez rozpaků jak ty skutečnosti, kvůli nimž by mohl být vysmíván či odsuzován, tak i své dobré činy, které by leckdo zbožný skromně zamlčel. František však prostě jen pravdivě zachycuje to, co prožívá. Podobně objektivně zaznamenává také svá setkání s lidmi: s těmi nejsrdečnějšími a nejobětavějšími i s těmi nezdvěřilými, nevstřícnými a bezohlednými, byť se k těm druhým zařadily i mnohé osoby z prostředí římskokatolické církve. Františkův i náš Kristus je totiž Pravda, a ne pokrytecké překrucování fakt: *„Jen abychom před světem vypadali dobře!‘* Nepoznanou a nedemaskovanou skutečnost lze sotva změnit k lepšímu. Mlčet o pravdě znamená sloužit lži a napomáhat zlu. A proto platí, co píše svatý Jeroným: *„Má-li z pravdy vzejít pohoršení, lepší je, aby vzešlo.“*“

■ Prázdninové čtení povzbudivé

Ať už ležíme na dece u vody nebo sedíme na chalupě v oblíbeném ušáku či zahradní houpačce, k dokreslení té správné prázdninové atmosféry vášnivým čtenářům jistě nesmí chybět kniha „nenáročného“ čtení. Nemusí však jít o harlekýnky nebo detektivky, abychom příběh přečetli jedním dechem a zároveň si u něj odpočali. Farní knihovna nabízí knihy i knížečky, které navíc pohladí po duši a naplní nadějí a povzbuzením.

Malé příběhy o naději pod názvem **Pod ochranu Tvou** jsou sborníkem autentických svědectví zážitků a zkušeností s mocnou přímluvou a ochranou Panny Marie sepsaných věřícími z okruhu farnosti Brno-Lesná, nebo z řad osobních přátel a známých P. Pavla Hověža, vydaných pro dárce a sponzory jako projev vděčnosti za podporu ve snaze vybudovat Boží stánek pro farnost. P. Hověž úvodem píše: *„Kéž tyto příběhy alespoň někoho povzbudí k větší odvaze a hlubší důvěře svěřit této Matce ustavičné pomoci, Pomocnici křesťanů, Těšitelce zarmoucených... své starosti, problémy, trápení i radosti.“*

Příběhy, které se opravdu staly, jsou obsahem i další knížky svědectví a nesou stejný název, jako rubrika Katolického týdeníku, pro jejíž účely byly samotnými čtenáři sepsány... **Bůh v mém životě** (Kat. týdeník, 2006).

Dojmemné příběhy ze života lidí, které oslovil Bůh a pomohla jim víra, tak zní podtitul knihy s názvem **Vitamin C od Boha (nakl. Motýl, 1997)**. I do třetice se jedná o soubor svědectví, inspiračních povídek, zážitků a příběhů s duchovním podtextem a to jak od známých křesťanských vypravěčů a spisovatelů, tak i od obyčejných lidí... *Nechejte se při jejich četbě okouzlit povzbuzením, které z příběhů vyzařuje: povzbuzení nevzdávat se a žít hodnotněji, s vroucnější láskou k bližnímu, s větší zodpovědností k sobě i svému životu... Kdo bude příběhy přijímat s otevřeným srdcem a čistou myslí, najde v nich motivaci pro svoji plnohodnotnou a šťastnou existenci.*

■ Prázdninové čtení poučné

Benediktinského kněze **Paula Marxe** si s německým filosofem a teoretikem dělnického hnutí, z jehož myšlenek vychází ideologie socialistických států (marxismus-leninismus) navzdory stejnému příjmení asi nespleteme. O tom, že **ctihodná Edel Quinnová** není hlavní představitelkou amerického historického seriálu odehrávajícího se v polovině 19. století v malém městečku Colorado Springs, kde doktorka stejného příjmení provozuje svou lékařskou praxi, asi také není pochyb. Zajímavé a užitečné je ale vědět

nejen to, kým tyto inspirativní osobnosti Církve nejsou, ale také to, kým opravdu byly a jaké poselství nám zde svým životem a svou prací zanechaly. K tomu mohou dobře posloužit útlé, ale informacemi nabité a čtivé brožury **P. Karla Dachovského**, které seznamují nejen s věhlasnými jmény jako je **Svatý Filip Neri**, **svatý Jan Maria Vianney** nebo **svatý Bernard z Clairvaux**, ale i s již zmíněnými a možná méně známými osobnostmi jako je například jeden z hlavních představitelů hnutí pro-life nebo irská misionářka a zakladatelka poboček Mariiiny legie v centru Afriky.

Z nakladatelství Řád farní knihovna dále nabízí seznámení se životem a duchovním odkazem biskupa a velkého bojovníka s učením protestantských církví **svatého Karla Boromejského**, který zavedl dnes zcela běžné zpovědnice ve formě uzavřené kabiny s mřížkou, **svatého Pia X**, reformátora kurie a církevního práva, odpůrce modernistů, jehož úcta a starost o Eucharistii mu vynesla titul *papež Nejsvětější svátosti* a nám možnost častého svatého přijímání nejen pro dospělé, ale zcela nově i pro děti nebo misionáře u Indiánů v Kanadě v 17. století, jezuitu **svatého Isaaca Joguese**.

Malý prázdninový kvíz nakonec

John Henry Newman a Paul Leonard Newman – jeden je úspěšný herec, režisér a automobilový závodník, druhý anglikánský (a po své konverzi i katolický) teolog a filosof, jehož dílo ovlivnilo spisovatele G. K. Chestertona natolik, že také přestoupil do katolické církve. Jeden z nich vás pobaví jako legenární Butch Cassidy a o druhém si můžete přečíst ve spisku P. Dachovského. Kdo je kdo?

Hravé prázdniny plné krásných zážitků a zajímavého čtení přejí knihovnice z farní knihovny.
KaŽy

■ ■ OZNÁMENÍ Z KNIHOVNY

- Dovolte nám připomenout, že poslední nabídka knih k zapůjčení před prázdninami v kavárně se uskuteční první červnovou nedělí (7. 6. 2015).
- Poslední možnost vypůjčit si knihy přímo v knihovně je poslední červnovou nedělí (28. 6.).
- Přes prázdniny je knihovna zavřená.
- Po prázdninách se na vás těšíme první zářijovou nedělí 6. 9. 2015.

■ ■ SLUŽBA V KNIHOVNĚ

Když vidím pravidelné i příležitostné nebo zcela náhodné návštěvníky přicházet do naší knihovny, mám radost. Knižní tituly pak neleží ladem, jsou objevovány, radostně i zvědavě pročítány a půjčovány domů. Příběhy se prožívají, nad moudry se uvažuje, odpočívá nebo nabírá síl.

Když čtenáři odchází se svými úlovy a knihovna utichne, když jsou knihy ještě rozečtené a nikdo si nepřijde novou půjčit a přečtenou vrátit, radost ze služby mě ani v prázdné knihovně neopouští. V posvátném tichu, obklopena moudrostí světa, spočívám v tom poklidném pokoji a užívám si vzácné chvíle, kdy nic neřeším, na nic nemyslím, prostě jen tak jsem... Ale to netrvá nikdy dlouho a mé myšlenky se opět rozbíhají všemi směry. Je to velký nešvar mé povahy, neschopnost na delší chvíli spočinout, nerozptýlit se, nevracet

se alespoň v duchu k prožitým radostem, k očekávaným starostem, k dění uplynulých či budoucích dní.

A tak moje myšlenky utíkají a já přemýšlím, v kolika oblastech lidského života mohou říci, že je mi na duši blaze z všech okolností, tak jako při službě ve farní knihovně.

Vždyť žiji-li s Kristem a v Kristu, raduji se, když se daří, protože mám komu děkovat a s kým svou radost prožívat. Když se nedaří, mohu v hloubi duše zůstat pokojná a radostná, vždyť ani ve svém trápení nejsem nikdy sama, vím, kde hledat úlevu a pomoc a vždy mám naději...

Přesto to tak úplně v reálném životě necítím. V posledních měsících, navzdory (nebo právě možná kvůli?) velkému rodinnému štěstí se duchovní život smrskává na hektický prožitek nedělní mše svaté, jejíž bohatství by mělo unést a proměnit všechnu „bídu“ všedních, vlastně krásných, přesto náročných, starostí a povinností... den nikdy není prací vyplněn do poslední minuty, ale když už je chvíle volna, je tak lákavé spočinout u něčeho, co baví, co jde samo, co nepotřebuje výdrž a soustředění tak jako modlitba... a tak je čím dál tím méně četby a rozjímání nad Bibli, spočinutí v soustředěné modlitbě, bohoslužeb ve všedním dni. Méně pocitu, jak život v Boží náručí nadnáší, jak se s Kristem v srdci všedním dnem lehčeji kráčí, jak je i to náročné ve světle Kristovy lásky a milosti vlastně krásné...

Místo radosti z drobností se do všedních dní vkrádá čím dál tím častěji stín pochybností a pocitů viny. Co jsem to za křesťana, když si za celý den na Boha vzpomenu až pozdě večer, kdy už padám únavou a modlitbu drmolím v polospánku. Jak mohu pro sebe a pro své nejbližší od Boha tolik žádat, když se v jeho přítomnosti tak málo zastavuji a ještě méně jsem mu ochotná naslouchat. A tak se modlím ještě míň, abych se nemusela stydět za to, že jen беру, ale nedávám a volné chvílky zaplňuji nekonečnou všední prací, aby bylo co nejméně příležitostí setkat se tváří v tvář s vlastní neschopností chvíli se soustředit a s Bohem prostě jen být. A tak je ve všedních povinnostech méně radosti, méně trpělivosti a více zlosti na celý svět a nejmíc na sebe samu. Najednou jakoby se nic nedaří a z ničeho není radost. Stokrát můžu v chytrých knihách číst, že Bůh nechce naše výkony, ale nás samé. A že čas, který s Bohem "ztratíme", se nám mnohonásobně vrátí. Nejtěžší je právě to, dát sám sebe...

S těmito úvahami jsem vyhřívající se v jarním slunci usedla v knihovně u okna během své služby s první knihou, která se mi dostala pod ruku. Namátkou jsem otevřela a četla:

„Pokud se mi nechce chodit do kostela, není to hřích, ale fakt. Podobně pokud se musím nutit do času večerní modlitby, není to hřích, ale fakt. V katolickém náboženství totiž primárně nejde o zážitek, jde o vztah, o rozhodnutí jít do vztahu, ať to stojí, co to stojí. Máme někdy dojem, že když jednáme proti své přirozenosti a musíme se do věci nutit vůlí, je někde něco špatně. Vyčítáme si pak, že nežijeme v harmonii se sebou samým, velmi často své modlitby naprázdno odříkáme a pak jdeme spát s otázkou, zda to vše má smysl.

A právě, že má. Jsem velkým přítelem oddrmlených modliteb a bezmyšlenkovitě prožitých mší svatých a velmi si vážím všech modliteb, do kterých se člověk musí nutit. Jsem velkým přítelem růženců, i když se u nich pozdě večer usíná...

Každé ranní vstávání je proti přirozenosti člověka. Když spolu milenci a snoubenci budou jen tehdy, když je to baví, vztah nemůže přežít. Pokud budou studenti studovat, jen když je to baví, nic se nenaučí. Pokud budou rodiče vychovávat děti, jen když je to těší, nikoho nevychovejí. Pokud se křesťan modlí, jen když ho to emocionálně uspokojí, nikam se nedostane...



Z tohoto důvodu trvá Katechismus na pravidelné nedělní mši svaté, pravidelné každodenní modlitbě a pravidelném přistupování ke svátostem. Toto udělání si čárky a bezmyšlenkovitě odškrtnutí si každodenní povinnosti považují za mimořádně důležité. Chodit do kostela ve šťastných dobách, kdy se cítím naplněn zážitkem a kdy cítím Boží přítomnost na každém místě každou vteřinu a každý den, umí každý. Nechci se těmto stavům posmívat, emoce jsou darem Božím a Bohu díky za ně. Nedělní chození do kostela spojené s nepříjemným vstáváním, večerní modlitba ve chvíli, kdy mám sedmnáctero naprosto objektivních důvodů, proč se právě nyní modlit nemohu, a kdy mi to "nic nedává", bezmyšlenkovitě věnování času Bohu, to už každý neumí. Tyto katechismové povinnosti jsou rámec, ocelová konstrukce řádu, obrněný transportér, který člověka převezve přes pouště do lepších časů... Nezážitkové křesťanství vyrazí bránu do nebe. Ostatně není náhodou, že nejslavnější dílo katolické mystiky se nejmenuje Jasný den, nýbrž Temná noc."

Amen. K tomu nebylo co dodat. Snad možná jméno autora a název knihy. **Marek Vácha** ve mě již mnohými svými texty vzbudil rozporuplné pocity a často i vášnivý nesouhlas, ale tato část jedné kapitoly z jeho knihy **Modlitba argentinských nocí** ke mně přišla v ten pravý čas, abych slyšela právě to, co mne povzbudí k obnově vytrvalosti, kterou ve svém duchovním životě neustále ztrácím.

Vanutí Ducha svatého, který vždy tím správným slovem skrze nějakou „náhodně“ otevřenou knihu přichází na pomoc, mne od začátku mé služby v knihovně nepřestává uchvacovat...
Katka

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

minulý týden jsme se společně s našimi strašnickými poutníky vydali (autobusem) do italského města Turína uctít posvátné plátno, do kterého Josef z Arimatie spolu s Nikodémem zabalili tělo Pána Ježíše po Jeho umučení na kříži a nechali uložit do hrobu.



Po Ježíšově vzkříšení bylo plátno postupně přemísťováno z Jeruzaléma do Edessy, později do Konstantinopole, ve středověku do Francie a nakonec doputovalo v roce 1578 do Turína. Odtud název Turínské plátno. Často se také nazývá Kristův rubáš. Podle

evangelií zůstalo po vzkříšení ležet v hrobě neporušené, jen se stopami krve, a až později se ukázalo, že i s obrazem zmučeného Kristova těla. Mnoho vědců dodnes stále marně zkoumá, jak obraz na plátně skutečně vznikl. Požár v Chambéry ve Francii roku 1453 málem plátno zničil, ale na poslední chvíli se jej podařilo zachránit. Na plátně jsou stále vidět ohořelá místa. V dnešní době je plátno bezpečně uloženo ve speciální schránce v katedrále svatého Jana Křtitele v Turíně a vystavuje se pouze při vzácných příležitostech. Letos se také papež František, podobně jako jeho předchůdci, chystá v červnu navštívit Turín a poklonit se této vzácné památce.

Netrpělivě procházíme bezpečnostními kontrolami, u koho se našel v tašce nůž nebo nůžky, musí je bez pardonu odevzdat, i lahev s vodou končí v koši. Nekonečně dlouhá klikatá cesta improvizovanými stanovými chodbami v nás vzbuzuje napětí. Netrpělivě čekáme ve frontě, pořadatelé nás podle počtu rozdělují do skupin. Zase čekání. Jaké to bude, stát tváří v tvář tak vzácné památce. „Pane, těším se.“ Myslím na všechny blízké, kterým jsem slíbila modlitbu, mám je napsané v kapse na papírku, abych na nikoho nezapomněla. Vcházíme do potměšilého chrámu, po obou stranách schránky hlídá stráž. Stojíme v úžasu jen pár metrů před plátnem, které ochraňovalo zbičované, potupené a zkrvavené tělo Božího Syna položené do hrobu, před plátnem, které bylo tichým svědkem Ježíšovy smrti i Ježíšova slavného zmrtvýchvstání.



*Pane, chválím Tě, děkuji za tuto chvíli s Tebou,
nauč mě mít Tě rád, jako máš rád Ty mě,
nauč mě mít rád druhé, jako je máš rád Ty*

Zdá se, jako by plátno bylo mostem do nebe. Boží láska, sám Ježíš, Syn Boží, zbičovaný, trním korunovaný, ukřižovaný, vítězí nad smrtí a nám prostírá cestu k sobě.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI A MLÁDEŽ

■ Letní přechod Krušných hor

Pondělí **27. července** – neděle **2. srpna** 2015. Zveme všechny mladé na opětovný letní přechod českých hor, tentokrát Krušných. Přihlášky jsou v sakristii nebo na webových stránkách farnosti. Prosíme odevzdat do sakristie nejpozději do neděle 14. června.

Na příjemnou letní akci se těší Radka a Kryštof Suchých.

■ Letní dětský farní tábor

Letní dětský tábor se koná od pondělí **17. srpna** do pátku **28. srpna** v Pivoni v Českém lese.

Přihlášky jsou v sakristii a na webových stránkách farnosti. Vyplněné odevzdejte nejpozději do neděle 14. června v sakristii.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Když kráčíte, zůstaňte nohama na zemi, ale srdcem v nebi.

Odvahu, odvahu, vždy odvahu.

Nikdy se neunavme v konání dobra, Bůh bude s námi.

*Jedná-li se o věci velmi důležité,
nelze se do nich pustit bez přípravy.*

*Jen dobrá díla jsou opravdovým bohatstvím,
kterým si připravujeme místo v nebi.*

*Pokora, poslušnost a čistota
vás vždy učiní milými u Panny Marie.*

*Kéž by všechny naše schopnosti, celá naše genialita i veškerá
naše práce, jakož i naše námahy a pokoření,
měly za cíl jen slávu Boží.*

*Pamatujte, že čas na tomto světě není určen pro klidný život,
ale pro neustálý boj. Budeme-li zde na zemi statečně bojovat,
dojdeme jednou k opravdovému míru.*

*Nelze získat všechno vědění letným prohlížením mnoha knih
najednou. Když se ptali sv. Tomáše Akvinského, jak se mu
podařilo stát se tak učeným, odpověděl:
čtením jenom jedné knihy.*

*V každém nebezpečí vzývejte Pannu Marii.
Ujišťuji vás, že budete vyslyšeni.*

Sv. Jan Bosco

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz